

цей час рівнем шифрування за допомогою віртуальної електронної мережі (VPN)*[1]. Відбувається багатоступеневе кодування даних, а після досягнення адресату автоматично розшифровується. Водночас, безпека передачі інформації забезпечується системою розпізнавання кінцевих користувачів тим самим контролюються канали передачі інформації від зовнішнього втручання і потрапляння інформації до сторонніх осіб. Відповідальність за доступ до мережі несуть співробітники Генерального секретаріату організації і конкретний офіцер зв'язку за системою I – 24/7 у кожному НЦБ держави учасниці у солідарній мірі.

Для кращого розуміння значення системи I - 24/7 у забезпеченні суспільної безпеки, насамперед необхідно визначитися що собою представляють банки даних Генерального секретаріату Інтерполу, об'єм і специфіку зберігаємої інформації і як ці дані використовуються національними правоохоронними органами держав-учасниць Інтерполу для попередження, розкриття злочинів і досудового розслідування.

Так, у серпня 2016 р. в рамках програми ЄС-ASEAN ** Інтерпол направив у В'єтнам свою команду для допомоги правоохоронним органам Лаосу в організації підготовки, координації і здійснення заходів безпеки під час проведення саміту Асоціації держав Південно-Східної Азії (ASEAN)***. Співробітники НЦБ Інтерполу використовуючи глобальні можливості системи I – 24/7 проводили посилену перевірку документів та огляд пасажирів в аеропортах і на прикордонних пунктах. В ході перевірки з використанням баз даних Інтерполу було виявлено викрадені і загублені проїзні документи якими скористалися особи, які знаходилися у міжнародному розшуку, а також дві особи на яких виставлені червоні повідомлення у зв'язку з обвинуваченням у шахрайстві.

Під час проведення Євро-2016 з метою запобігання терористичних актів, контрабанди зброї та забезпечення безпеки, враховуючи, можливість контрабанди зброї з держав розташованих на Балканському півострові до Європи у квітні 2016 р. за 48 годин співробітниками Інтерполу і спеціалізованими підрозділами з охорони громадського порядку було вилучено 40 одиниць вогнепальної зброї, 6 кг вибухових речовин, 11 ручних гранат, 1300 одиниць боєприпасів [2]/

Отже, система I - 24/7 створена для забезпечення цілодобового оперативного обміну інформацією між національними центральними бюро Інтерполу шляхом збирання, зберігання й налізу інформації та її використання національними правоохоронними органами держав-учасниць Інтерполу для попередження, розкриття злочинів і досудового розслідування. Це наймасштабніша та ефективніша система передачі даних яка не має аналогів у світі і являє собою захищену від зовнішнього втручання мережу з обмеженим колом користувачів.

Список використаних джерел:

1. Електронний ресурс – режим доступу : <http://kpi-telecom.kpi.ua/faq/vpn>
2. Офіційний сайт Інтерполу Електронний ресурс – режим доступу : <http://www.interpol.int/INTERPOL-expertise/Border-management/Systems>

**Слухач магістратури ННІ №1 НАВС
Хелпа Яна Сергіївна
ПРАВОВА ПОВЕДІНКА**

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність.

* VPN (Віртуальна приватна мережа, англ. Virtual Private Network) — це логічна мережа, створена поверх інших мереж, на базі загальнодоступних або віртуальних каналів інших мереж (Інтернет).

** ЄС- ASEAN програма, що проводиться спільно ЄС і Асоціацією Південно-Східної Азії яка дозволяє державам учасницям здійснювати посилений контроль і захист кордонів від незаконної міграції, а також включає в себе порятunek жертв торгівлі людьми та сприяє виявленню осіб, котрі займаються контрабандою людей і вчиненням тяжких злочинів.

*** ASEAN Асоціація Південно-Східної Азії до якої входить: Бруней, Камбоджа, Індонезія, Лаос, Малайзія, М'янма, Філіппіни, Сінгапур, Таїланд і В'єтнам.

Основоположними принципами такої держави об'єктивно виступають верховенство права, першочергова соціальна цінність прав і свобод людини і громадянина.

Україна, обравши для себе шлях розвитку та становлення дійсно суверенної і незалежної держави, неухильно орієнтуючись на визнані світовою спільнотою демократичні та гуманістичні за своїм змістом і спрямованістю міжнародні стандарти, продовжує формувати державні інституції, місцеве самоврядування, систему національного права. Конституція України визначає нашу країну як суверенну й незалежну, демократичну соціальну, правову державу.

Конституційне закріплення такого підходу до людини і громадянина та права вимагає організації і здійснення діяльності держави, її органів і посадових осіб у повній відповідності з правовими настановами. Ці ж вимоги мають бути орієнтирами і у повсякденному житті кожного громадянина. Будь-яка юридичне значима поведінка суб'єктів права є правовою, оскільки вона перебуває в сфері правового впливу.

Правова поведінка (англ. legal conduct) — соціальне значима поведінка особи (дія чи бездіяльність) свідомо вольового характеру, що урегульована нормами права і спричиняє юридичні наслідки.

Правова поведінка служить формою вияву свободи особи, найважливішою формою існування будь-якої професійної діяльності, здійснюваної в державі. Без правової поведінки не відбудуться правовідносин, не реалізуються права і свободи громадян, оскільки правова поведінка виступає як юридичний факт, що визначає характер поведінки:

- правомірна поведінка викликає виникнення регулятивних правовідносин;
- неправомірна — охоронних. [1]

Отже правова поведінка складається з двох протилежних за своєю спрямованістю видів: поведінки правомірної і протиправної (правопорушення).

Правомірна поведінка є видом правової поведінки, яка, на відміну від протиправної поведінки, є соціальне корисною, відповідає закріпленню у правових нормах моделям поведінки і має позитивні юридичні наслідки.

Основною юридичною ознакою правомірної поведінки є її відповідність приписам правових норм, тобто її правомірність.

Правомірна поведінка (законоступняна) — суспільне корисна правова поведінка суб'єкта права (дія чи бездіяльність), яка відповідає приписам юридичних норм і охороняється державою.

Більшість індивідуальних і колективних суб'єктів права діють у правовій сфері правомірно. Завдяки правомірній поведінці право функціонує, поза нею воно мертве. Правомірна поведінка виступає як загальна форма реалізації суб'єктивних прав і юридичних обов'язків. Вид і міра правомірної поведінки встановлені диспозиціями норм права. [2]

Шляхом правомірної поведінки відбувається управління суспільством, здійснюється його життєдіяльність.

Щоб правомірна поведінка стала нормою життя для більшості населення, необхідні:

- 1) розвинена економіка, достатня для задоволення життєвих запитів громадян;
- 2) подальше системне правове забезпечення її розвитку;
- 3) подолання величезного розриву між бідними і багатими;
- 4) зведення до мінімуму безробіття;
- 5) виконання соціальних програм;
- 6) авторитет влади, який можливий за умови, якщо влада не маніпулює законом;
- 7) стабільний демократичний політичний режим;
- 8) створення цілісної правової бази організації та діяльності судової системи, органів юстиції і правоохоронних органів;
- 9) додержання законності всіма посадовими особами і громадянами;
- 10) високий рівень правової культури;
- 11) державна ідентичність громадян, тобто їх усвідомлений зв'язок з українською державою, що розвивається.

Правомірна поведінка є соціальне значущою, оскільки завдяки їй відбувається упорядкування суспільних відносин, забезпечується правопорядок, задовольняються інтереси

індивідуальних і колективних суб'єктів права. [2]

Оцінка поведінки суб'єкта права може бути юридичною і соціальною. Якщо з юридичної точки зору поведінка є правомірною і неправомірною, то із соціальної — соціальне корисною і соціальне шкідливою. Всі інші дії можна назвати юридичне байдужими, індиферентними стосовно права, що не потребують будь-якого правового виправдання.

Властивість правової поведінки впливати на стан суспільних відносин пов'язана не тільки з соціальною значущістю, а й з особовим сенсом - реалізацією суб'єктами своїх інтересів, що здійснюється в межах правової поведінки. Тому правова поведінка часто тягне за собою для них певні юридичні наслідки. Однією з найважливіших форм правових наслідків є реакція держави на результати правової поведінки у вигляді заохочення, стимулювання, охорони соціально корисних вчинків чи застосування заходів юридичної відповідальності за шкідливі дії. [3]

Однією з характеристик суспільства є правопорушність. Якщо правопорушення — соціальне значимий акт індивідуальної поведінки, що включає в себе, крім суспільних моментів, біологічні, фізіологічні, психологічні характеристики, то правопорушність — соціальне явище, яке являє собою систему (сукупність) конкретних правопорушень.

Правопорушення — суспільно шкідливе неправомірне (протиправне) винне діяння (дія чи бездіяльність) деліктноздатної особи, що спричиняє юридичну відповідальність. Види правопорушень розрізняються між собою за ступенем суспільної небезпечності (шкідливості), за об'єктами зазіхання, за суб'єктами, за поширеністю, за ознаками об'єктивної і суб'єктивної сторони, а також за процедурами їх розгляду.

Правопорушення, або протиправна поведінка, як вид правової поведінки є антиподом правомірної поведінки. Насамперед, слід зазначити, що протиправна поведінка здійснюється у сфері права, але, на відміну від правомірної поведінки, вона є не формою свободи, а формою несвободи чи свавілля. Протиправна поведінка, оскільки вона має антиправову природу, входить до механізму правового регулювання тільки як юридичний факт, тобто як конкретна обставина, що є однією з причин виникнення охоронних правовідносин. [4]

З точки зору теорії юридичних фактів протиправна поведінка належить до суспільне шкідливих (небезпечних) життєвих обставин, їх шкідливість виявляється у тому, що вони спроможні здійснити такі зміни в функціонуванні суспільних відносин, які не відповідають соціальному прогресу, нормальним умовам існування людини та суспільства. На відміну від юридичних фактів-подій, юридичні факти - правопорушення є діями, тобто характеризуються свідомо-вольовим характером і здійснюються тільки дієздатними суб'єктами.

Шкідливість юридичних фактів-правопорушень визначається кількістю суспільних зв'язків, що ними порушуються, та ступенем можливості їх відновлення.

При цьому можливі три варіанти:

- 1) одне правопорушення негативно впливає на велику кількість зв'язків між людьми;
- 2) правопорушення вносить незначні зміни у спілкування людей, але загальна кількість подібних фактів, здійснюваних у певний проміжок часу, унеможлиблює нормальне функціонування суспільства;
- 3) правопорушення заподіює не відновлювані збитки суспільству чи людині.

Правопорушення характеризується невиконанням забороняючих норм у формі дій чи бездіяльності. [5]

Отже, правопорушення - це суспільне шкідливе, винне, протиправне діяння, здійснення якого передбачає юридичну відповідальність.

З усього вищесказаного можна зробити висновки : Будь-яка юридичне значима поведінка суб'єктів права є правовою, оскільки вона перебуває в сфері правового впливу. Правова поведінка служить формою вияву свободи особи, найважливішою формою існування будь-якої професійної діяльності, здійснюваної в державі. Без правової поведінки не відбудуться правовідносин, не реалізуються права і свободи громадян, оскільки правова поведінка виступає як юридичний факт.

Список використаних джерел:

1. Білозьоров Є. Юридична відповідальність як передумови правомірної поведінки особи :

теоретичні аспекти // Право України.- 2006.- № 1.- С. 50-54.

2. Теорія держави і права : Навч. посіб. / За заг. ред. Лисенкова С.Л., Копейчикова.-К.: Юрінком Інтер, 2002.-368 с

3. Кондрат С.С. Юридично значуща поведінка : основні концепції : основні концепції та підходи до вивчення // Держава і право : 36. наук, праць.- 2005.- Вип. 30.-С 73-77.

4. Основи держави і права : Навч. посіб. / Гусарев С.Д., Калюжний Р.А. та ін. - К.: Либідь, 1997.-208 с

5. Забарний Г.Г., Калюжний Р.А., Шкарупа В.К. Основи держави і права : Навч. посіб. - К.: Вид-во Паливода А.В., 2001.- 240 с.

**Здобувач кафедри теорії права та
держави юридичного факультету
Київського національного
університету імені Тараса
Шевченка**

Хопта Ольга Сергіївна

ПРИНЦИПИ ПРАВА І ПРИНЦИПИ СУДОЧИНСТВА: СПІЛЬНІ ТА ВІДМІННІ ОЗНАКИ

За природою, сутністю, змістом та призначенням принципи права та принципи судочинства є взаємопов'язаними явищами, що в наукознавчому плані зумовлює необхідність їх наукового пізнання у взаємозв'язку, особливо в контексті співвідношення, виявлення спільних та відмінних ознак. В юридичній літературі вченими звертається увага на наявність системного взаємозв'язку між принципами права та принципами судочинства [1, с. 49, 2, с. 22-23; 3, с. 41-42]. Проте особливості цього зв'язку між ними не отримали належної наукової розробки. Аналіз наукових підходів до характеристики принципів права та принципів судочинства надає змогу зробити висновок про те, що вони знаходяться в системному взаємозв'язку. Вони є пов'язаними явищами з огляду на те, що мають правовий характер, складаються із системи ідей, положень, правил, мають єдину ціль щодо забезпечення стабільності, єдності та результативності юридичної діяльності. Судова практика в частині реалізації принципів права та принципів судочинства так само свідчить про єдність і взаємозв'язок принципів права та принципів судочинства, що обумовлено їх застосуванням у поєднанні як в частині тлумачення положень законодавства, так і в частині вирішення правових спорів, про що ми окремо будемо говорити у наступних підрозділах дисертації. У зв'язку з тим, що принципи права та принципи судочинства є явищами самостійними, нетотожними, проте взаємопов'язаними, вважаємо за доцільне провести їх співвідношення в контексті наявності їх спільних ознак, відмінних ознак та положень, які визначають їх взаємодію.

Спільні ознаки принципів права та принципів судочинства обумовлені тим, що вони мають правовий характер та акумулюють в собі основоположні ідеї, положення та правила, які визначають функціонування правового явища або здійснення юридичної діяльності. Беручи за основу аналіз ознак принципів права та принципів судочинства, що нами проведено у попередньому розділі дисертаційної роботи, вважаємо, що до спільних ознак принципів права та принципів судочинства відносяться наступні:

1) мають правовий характер, стосуються конкретних правових явищ і категорій. Вказана ознака принципів права та принципів судочинства свідчить про те, що вони існують та функціонують в правовій сфері життєдіяльності суспільства, а їх функціонування націлено на досягнення правового результату;

2) їх змістом є система ідей, правил та положень, що мають вихідний, універсальний та основоположний характер, стосуються функціонування відповідного правового явища або здійснення юридичної діяльності. Принципи права та принципи судочинства націлені на тривале своє функціонування, часті і необґрунтовані їх зміни є такими, що суперечать сутності принципів права і принципів судочинства, на них засновується функціонування відповідного правового явища та здійснення юридичної діяльності;